

Ročník XXIX

V Praze, 19. dubna 1895

Číslo 23 (1452)

Rozkvět.

Román. Napsal Fr. Xav. Svoboda.
(Pokračování.)

Než dříví vyschlo a než bylo úplně k odvážení z lesů připraveno, prodal ho Novák největší tehdejší malostranské ohradě čtyři sta sáhů. V létě začal s dovozem k vodě pod Trnovou. Širší a nadšenější rozruch se ho zmocnil, kdy mu nebylo za těžko dojít do Prahy, nebo pod Trnovou, nebo do dalekého lesa, kdy neznal oddechu, a vše, co činil, lehce a šťastně plnil, kdy všechno své snažení i myšlení k jedinému účelu soustřeďoval, na všechno myslil, o každém poleně věděl, všude byl, vše řídil a ze všeho se radoval, jako se raduje jen ten, kdo růsti začal. Famírek svedl do paseky všechny vozničky, novoveské, kytínské i lhotské kobyličky, a silnicí dvakrát za den dojížděly tyto světlé, rebrinové vozíky s hladkým, osekávaným dřívím (na jehož každém poleně červenořá se v málém kroužku písmena A. N.), veselé bratce pod Trnovou na vltavský břeh. Jemná vůně dřeva troušila se za těmito malými vozy, vozkové pobízelí koníčky, aby více odvezli, a pozdě večer za příjemného ticha rozjížděly se kobyličky krajem prostřenými stíny do svých domovů. I Maříček odvázel dříví, a večer sděloval Antonínovi vše, co viděl. V tu dobu nemohl sehnati Strnad povozů pro sebe, ale při zprávě, že vezou všichni jakémusi sedláku Novákovi z Či-sovic, ani se nepozastavil, neboť mu malý tento obchodní pohyb snadno v širokém jeho ruchu jako nepatrný unikl.

Když bylo dříví pod Trnovou, došel tam jednou odpoledne Novák, aby se postaral o lodě a hlavo-žmí do Prahy, jak mu vše Famírek poradil. A jakoby mu zvláštní štěstí přálo (a on věřil v toto štěstí), připlul jakýsi Jiráček pod

Trnovou s nezadanou dosud lodí téhož odpoledne, když za příjemného letního slunce stál Novák se zdejšíh hídačem Koutníkem na drobném kamení do oteplené, vlažné páchnoucí vody splývajícího břehu. Dlouhé hranice srovnaného dříví leskly se v slunečnu a pryskyřičný zápach nasycoval všechny vzduch nad

řekou. Na protějších stranách pásly se ovce a malý plechový zvonec zazníval sem s té strany. Voda byla lákavá, místy mírně zčeřená, uprostřed provalujícím se proudem znepokojená a stříbrně lesklá. Od Zbraslavi proti vodě přibližovala se Jiráčova loď, tažená silným koněm, který si ani neoddechl a stále s hlavou sehnutou namáhavě táhl. Z lodí vyřušovalo krivé tělo plavčíka, který stál u kormidla nehybně a kouřil z dýmky. Vedle koně kráčel chudě oděný výrostek: Novák stopoval blížící se loď, stín koně na navažce, i obraz svého ve vodě, a bylo mu nějak lahodno v té chvíli.

„Zastavte tu! Zajděte sem!“ zavolal Koutník na Jiráka.

„Co pak, pane Johannel?“ otázal se plavčíka silným, houkavým hlasem, který se ozvěnou roznášel okolními zelenými stráněmi, mezi nimiž valila se řeka. Novákovi v té chvíli zabušilo radostně srdce.

Jiráček vytáhl káču a přistál.

Brzy vše vyjednali a ještě toho večera naložili. Antonín odesel na noc domů, ale již o páté hodině ránní se vrátil. Byla v něm touha jeti poprvé na loď se svým dřívím do Prahy, jakoby ve svých snech této první cestě pro přístí celý život rozhodujícího významu přikládal. Vyjeli hned z rána v příjemném, zvolna se oteplujícím vzduchu, a myšlenky Novákovy jakoby lehceji se rodily, kupily a v široké plány vzrůstaly, po celou cestu proudily jeho hlavou. Když se pak blížili k pražským jezům, napadlo mu, co si asi o něm myslí Strnad? A zaradoval se. Srdce mu rychleji zabušilo.

„Má asi ze mne strach,“ pomyslí si s určitostí a zasmál se. Hlučící, starodávné město královské stálo po obou stranách, na březích hemžil se lid, a táhly, slavný hláhol zvonův ulétal okolím, když loď hluboko do vlnivé vody ponořená zvolna se přibližovala staroměst-

Brána v Monte Carlo v Toskánsku.

(Ke článku B. Bernaschiho fotografie nakreslil KAREL LIEBSCHER.)

skému jezu. Novák stál na spíse a nějak pohnut nejdříve nevykládal, velkolepým obrazem města i Karlova mostu, jak se s řeky jevil, ale i svými probuzenými a vysoko vypjatými naděmi, mírně a radostně zaslzel.

Stanuli u malostranské náplavky. Brzy se tu zahemžilo množství lidí bez kabátů, zaskřípely trakare, po dlouhých prknech vyvázeli na nich v dlouhých řetězích dříví z lodí, jiní je hned srovnávali do sáhů a jiní opět na vozy nakládali. Novák stál u míry, pozoruje bedlivě, aby ho neodsílili (na měření a skládání dřeva je Pamírek zvlášť upozorňoval, hlavně, aby nerovnal na svahu) a tu viděl, jak dva plavci prohlížejí polena a některá stranou házejí, jak cosi mluví a jak se jich zmočuje ona zvláštní vášeň, kterou cítíme, nacházíme-li něco cenného. »Tohle je na dračky, tohle je bednářské,« slyšel Novák každé chvíle, a temné oči jeho blyštěly stopovaly oba muže. Přistoupil k nim, promluvil s nimi o dnešním teple a oběma podstěhl na korálku. Když pak se jich ptal, co znamená ono oddělování polen, povědli mu, že má takové dříví větší cenu, že je pro sládky, bednáře i remeslníky. Vypítl se na vše a přistě vybral již v lese, to dříví sám a zvlášť je prodával.

VII

Následující léta obchod Antonína Nováka neobyčejně vzrostl. Rozsáhlé předivo velko-obchodu Strnadova, rozprostřené po všech okolních lesních panstvích, s hlavním stanem svým ovšem na Dobříšsku, potráhlo bylo s počátku neznatelně novým rodicím se obchodem (ne- pozorovaným pokojně se rozhlížejícím Strnadem), ale za krátký čas nový útvar vzrostl, zaprůdli v něm životi, roznesl se hluk jeho, a aniž si kdo pomyslel, pozdvíhoval svá bedra, strhal stará přediva a napínal nová, svá, života schopná. Starý, veliký útvar učil tento probuzený nový útvar teprve tehda, když byl silný a nebezpečný. Probudil se z nehybnosti evé (to divně, dojemně státl) zatřásl tělem, znova se chvil na zraněných místech upevniti, ale nadarmo. Nový, svěží, pospěšný dědic bojovně zasýcel, a boj ve všem složení přírody stále se opakující rozvinul se i mezi těmito obchody. Všecko úřednictvo, lesní, ba i povozníci a plavci, vše odpadávalo podivně rychle od dřívějšího celku (jako když kliš se starne a zpraškovat) a připojovalo se k novému, kde bylo hloubo, radostno a vždy pospěšno. Nechtě se Strnad jakkoli namáhal, Antonín Novák rok od roku více pasek kupoval, až odvezl do Prahy ročně i čtyři tisíce sáhů; vzrůstal, zkušenosti nabýval, myšlení prohluboval, světa poznával a znenáhla se proměňoval. Praha jej svým vzduchem prosákla a svým vlnkem porosila, šat jeho byl jiný, městský, na vestě zaleskl se droboučce pletený řetěz, na rukách prstěny, a tvář zjemněla a jiného výrazu nabyla. Antonín Novák nosil nyní oplovnou, chodilval priměji a s veselím mluvil odměřeněji. Domácnost jeho (měl tehda již pět dětí) stejně s ním se proměňovala šatem i zjevem. Jako se Antonín podobal vyšším úředníkům na panství (je už jako pan direktor,« říkalo se), podobala se Anna jejím paním, a touha po přestěhování do Mníšku byla již tak silná, že bylo o tom rozhodnuto. Novák pojednou se podivil, proč bydlí v Císovicích, odkud je všude daleko a kde je mu stále nepřijemnější, a proč že se, již dávno nepřestěhoval. Bohatě rychle a na všech svých cestách přemýšlel, má-li koupiti ve Mníšku statek anebo dům. Ažkol očekával, že se musí přestěhovat, přece jej něco tichého, dojemného a pokrevního zdržovalo, zviklávalo a v toulkách umířovalo, kdykoli se mu naskytla příležitost něco v Mníšku koupiti. Jednou, když se vracel pozdě na noc z rohotského revíru a sestupoval se svahů ke Lhotce kamenitou, měsícem politou cestou, napadlo mu, že by bylo výhodnější přestěhovati se hned do Prahy. Myšlenka ta až dosud byla mu vzdálena a Praha činila naň dojem jako něco vyššího,

lepšího, před čím se rozpáště klouval, ale nyní měl již jiné názory, a sůtra že mu napadlo odstěhovati se do hlavního města, uvěřil tomu, rozradoval se a všechno se pomátl. Mimoděk zrychlil krok (rozléhal se daleko nočním, jímavým tichem), uvažoval, plány sestavoval, představil si, jak prodává živnost, jak kupuje v Praze dům, jak se stěhují, oživil si představy své tak teplými a malebnými podrobnostmi, že ničeho kolem neviděl a neslyšel, dávaje si v přes začatou rukou ke svým myšlenkám důrazný tlak. Opojen a rozehrást ustanovil se tenkrát na svých plánech s onou vroucnou odhodlaností, jakou jen v tiché letní noci můžeme pocíti, a ani jedna z těchto myšlenek nevybledla v jeho duši, když se stočil cestou k Císovicům a když se ho dotkly na chvíli starosti ze ztřešší cesty do Prahy.

Přes to, že měl v Praze mnoho práce a mnoho vyjednávání s obchodníky, neopustila ho tato myšlenka, ozyvaje se neustále pod spoustou všeho ostatního. Neřekl nikomu o svém plánu, ale vytvářel se jim obíral. Když pak zašel se dvěma pány do většeho hostince na oběd a rozmlouval s nimi hlubně o obchodech, počítával jakýsi (dávno mu známý) odpor k životu zdejšímu. Jeden z těchto panů neuměl česky, a poněvadž Novák neznal ani jediného slova německého, byl hovor těžký a únavný. Pán s německou řečí, vytýkl a červený, vykřikoval s nápadnou omrzelostí, jakoby se zlobil, že mu Novák nerozumí, a znenáhla si velmi nadutě počínal, pohlížeje již naň jako na člověka nevzdělaného, který dojista nemá takový obchod jak o něm slyšel. Novák cítil tuto německou povýšenost, z kterou se neustále v tehdejší Praze setkával, a vždy byl silně skřiven. S vytrýleným paprskem se o obchodech nedohodil a skoro ve hněvu se rozešli.

»Je to nějaká hrouda,« zaslechl v průjezdě sklepíky o něm si vyprávějící, »ani německy neumí!«

Hněvná a zarputilá zlost pronikla mu duši a zadusila rázem v jejích hlubinách všechny touhy po přesídlení do Prahy. Všecky nepřijemnosti, které tu za svého obchodování zažil, zavazuly kolem jeho hlavy, a on teprve nyní si uvědomil s určitostí, že je mu zdejší život cizí, že by v něm bezvýznamně utíkal a ničeho zde nedostl. Nevědomě chvil, když vlněl k různým osobám, které jej německy oslovovaly a jindy vždy musel sdělovati, že nerozumí, znova mu nyní přišly na mysl. Býval i šat jeho v té chvíli těžký a jako neprávem vydlužený. Vzpomněl si, jak častokrát seděl mezi pány, kteří se vesele bavili, a jak nevěděl, co by dělal dlouhou chvíli. Díval se rozehrást s jednoho na druhého, jakoby poslouchal hovor, přikývl, zasmál se, jakoby rozuměl, a rozpakem i nepřijemnou úzkostí i jakýmsi studem se téměř dusil. Zdávalo se mu pak v těch chvílích, že by vše lehceji provedl a všeho hravě dosáhl, kdyby uměl německy; nevěděl se však. Hněv a vzdor se v něm probouzely, kdykoli se cítil mezi Němci a kdykoli duše jeho podivně ono pokořování rodného jazyka prožíti musela. A tak mu přišly na mysl všechny tyto tíživé, dusivé a skličující příběhy. »Byl bych blázen,« pomyslel si, »abych se stěhoval do Prahy. Já jsem u nás v obci první; vše se mnou, nic bez mé. I v Mníšku jsem vážen a ctěn!« Toho dne opustil Prahu dříve a oddechl si, když se blížil k domovu. Útloulost rodné krajiny jakoby se zvýšila a vše, co viděl, jakoby bylo krásnější.

Ale i přestěhování do Mníšku se zdálo nenadálými změnami. Bylo roku 1858, a v ten čas dlouho připravovaný zápas mezi obchodem Strnadovým a Novákovým se rozpoutal, neboť nadesly přitíhající doby k proměně. Na Dobříšsku propuštěn byl starý ředitel a přijat nový, mladý, po opravách bažici muž. Usiluje povznést příjmy panství, prozkoumal všechny poměry jeho, všechny zdroje, a provedl i důkladnou revizi všeho příjmu i vydání za posledních deset let. Pracemi těmito se bystrý činnovlec a vysoký tento ředitel neobyčejně

rozčílil, nemoha pochopiti, že se mohlo vše tak dít jako se dělo, že se taková nehybnost i nepronikavost udržeti dovedla a že tolik lidí z panství pohodlně bohatlo. Nejvíce zděsil se nízkých cen dříví (hlavního příjmu panství) a pojal určitou nenávist proti Strnadovi. (»Ne, ne, to nejde, to se musí změnit, ceny se zvýší; vždyť se nám ten člověk po straně směje!«) Povšiml si i položek Novákových, vyplil se na tento obchod a odešel na dlouhou procházku silnicí mezi lesy. Když se vrátil, byl všecek znepokojen spoustou domněnek o bývalém hospodářství (zdálo se mu v té chvíli, že i úřednictvo za mnoho nestojí), a plány, jak by vše upravit, tuhy řád zavedl a všechny zlořády odstranit, rychle narůstaly v jeho mysl. Čím děle o všem myšlel, tím více nedostatků shledával a tisíce znepokojujících, obchodně jitiřivých myšlenek shromáždilo se v pohnuté jeho duši. Toho dne usedl, napsal Novákovi list, a ač bylo již k večeru, poslal s ním posla do Císovic.

»Rekněte,« pravil poslovi, »že se ředitel Dvorský poroučí a žádá, aby pan Novák vzkázal ano nebo ne. A běžte, co můžete!«

Novák si právě vyšel po večeru na procházku po mnišské cestě, když přišel posel a dopis mu odevzdal. Odešel domů, přečetl jej a vzkázal »ano«. Byl rozčilen a téměř zbálen. Usedl při rozžaté lampě a přečetl dopis znova, složil jej, zastrčil do kapsy, a vyšel ven jako větrem popoháněný. Přemítal o obsahu, a ať myslil jak myslil, vždy mu napadlo ze slov ředitelových, »když vy mi vyjděte vstříc, já na vás nezapomenu a učiním, co bude v mé moci,« že se nejspíše říká o špatce. Zdál se těch slov, která se ihned v příštích letech třít, trátil se domů znova, dopis přečetl znova vyšel na procházku. Věta za větu, slovo za slovem naskakovalo mu v mysl s novým a novým významem, ale víra, že si Dvorský myslí na peníze, neopouštěla již Novákovu duši. Uvažoval, co mu má dát, a jak to učinit, lekal se toho a planul jakýmsi velikým ohněm před budoucím dnem, kdy měl doložené přijíti na Dobříš, jak po poslovi horlivě panu řediteli přislíbil. Na zvířené, znepokojené duši jeho narostlo tisíce nadějí jako jarních květů, a strach o ně jako vítr všemi kouty jeho hlubin silně protahoval. Spousty myšlenek, jakoby byly živa, hemžily se mu duší, vznášely se, padaly a třísly. Znova četl, trásl se, přemítal a znova poznával, že musí něco novému řediteli podstráti. (»Ale co? A jak?«)

Druhého dne o desáté hodině čekal v přední ředitelny ve zmatené náladě. Slyšel silný a přísný hlas ředitele, který, jak se zdálo, poněkud se zlobil na kohosi, s nímž vyjednával. Za nedlouho vyšel pachtýť odlehlého dvora, Jiří Vlnas, všecek červený a pohněvaný, aniž si Nováka povšiml. Ve dveřích stál ředitel s rozepjatým lehkým kabátem, s rukama za otvory vesty pod samými pažemi palej závesného, silný, vysoký, červený, s otmou hnědým a čerým plnovousem a dlouhým, nazad sečeným vlasem. Bystré oči jeho se zatřpyřily a po Novákovi zvědavě zatékaly.

»Tak jen dál, jen dál,« řekl silně, skoro nepřivětlivě, a odkákal.

Novák vstoupil, aniž mu bylo jasno, co bude mluviti a co učinit. Myšlenky jeho chvílemi spočinuly a vyvolávaly mu určitou představu dvou složených tisícovek v kapse připravených. Ředitel usedl ke svému stolu, nabídnuv vedle stojící židli Novákovi.

»Vy od nás tedy kupujete dříví?« začal ředitel, dívaje se na tráť Novákovu, jakoby ji prozkoumával.

»Ano, po několik let. Ale menší díl. Hlavní má pan Strnad.«

»Já vím. Ale málo platíte. Je to pravda nebo ne? Rekněte!«

»Platím, co se na mně žádalo!«

»Ale bylo to málo! Či ne? Rekněte!«

»No, nepřepatli jsem nikdy, a vydělávám jsem...«

»To mě těší! Myslim, že budeme dít spolu obchodovat. Mně se pan Strnad nelíbí, vás bych tu radši viděl. Jenom, jak říkáte, musíte sám taky... něco... sám musíte vyjít vstříc...« Hnědý, neveliké oči jeho spočinuly na Novákových rtech. Ten sklopil oči a zarděl se. Pot mu porosil čelo i polo již lysou hlavu. (»Už chce — už chce něco, jistě, jistě,« pomyslí si a pocítil silnou úzkost.)

»Já učiním všecko, co jen bude možná,« prohodil Novák vemlouvavým, mírným hlasem, zvednutím čela. Obě se usmáli. »A — teď jsme si porozuměli,« pomyslí si Novák a srdce mu zabušilo. Pohlédl na stůl papíry poházený, a naleznuv prázdný jeden roh jeho, rozhodl se mžikem, že na to místo položí ony dvě tisícovky.

»Abych vám pravdu řekl,« pravil Dvorský přivítavě, »já bych vás rád proti panu Strnadovi podporoval!«

Novák se poněkud poklonil, a otevřev rty, což jen zasepal. Mezitím vytáhl z kapsy tisícovky a mezi další tečí je položil na stůl. Srdce mu bušilo a hlava jeho se všechna zapotila.

Ředitel povstal, zdlohou oddychal a přešel po pokoji. Novák odstrčil židli a připravoval se k odchodu všecok nějak rozpálený a zmatený. Silná nejistota přetřikovala se s líšáckou radostí v jeho nitru. Ostré oči jeho zatékaly na roh stolu, kde ležely tisícovky. Zakotkal cosi a pohlédl na ředitele tvář. Usmál se, jakoby hledal nějaké známky, kterou by Dvorský prozradil své myšlenky, a upravoval si knoflík.

»Já učiním všecko, co bude možná,« pravil ještě.

Ředitel odkáslal, přešel po pokoji, pohlížeje přemítavě na podlahu, a postavil se těsně před Novákem.

»A co pak je tohle?« otázal se ukazuje na peníze.

Novák zbledl a strnul. Něco drtivě silného stisklo všecko jeho bytost. Rozpakem jen cosi zakotkal a ostré oči mu pobáhy. Pocítil nával takového poznání, jaké pocítíme při zprávě, že jsme o vše přišli.

»Co s těmi penězi? Proč jste je tam dal?« ptal se ředitel dále přísným, nulačným hlasem, pokrývaje hlavou.

Novák neměl odpovědi. Tráse se mu vše něco na rtech, ale slova se nevymůlu.

»Kolik jste takových obrázků podržel předšlému řediteli?« znova se tázal Dvorský.

»Ani krejcaru — ne, ne, ani krejcaru.« (Skrčil hlavu mezi ramena, napjal ruce a vypouklil oči.)

Ředitel pohodil nedůvěřivě rukou.

»A proč mně dáváte? Chcete mě podpatit?« otázal se. (Oči jeho se zaleskly. Novákovy se zdála v té chvíli jeho tvář velika a posměchem plná.)

»Ne, ne, pane řediteli, nechtěl!«

»A proč jste mi dal peníze na stůl?« Podášení Novákovy se zatím ztišilo a bystrý duch jeho rozhlížel se již po širokých, urovnávaných se vlnách nenadálého polekání s toutéž vychytralostí, s jakou odedávna vše podnikal.

»Odpusťte, pane řediteli,« řekl mírně, »ale já jsem se domníval, že si to přejete!«

»Já? Já že bych si toho přál?«

»Já nevím. Ale mně se zdálo, ať jsem to psaní četl tak anebo tak, že si přejete peněz. No — kdož mohl vědět, že ne? Však jsem dost starostí zakusil.«

»Z mého psaní jste to vyčetl?«

»Prosím za odpustění — ale vyčetl jsem to. Já těm novověkým věcem nerozumím. Nestudoval jsem a čtu špatně.«

Ředitel se rozčílil.

»Takovou věc jste vyčetl?« zvolal.

»Ano!« rozhodně řekl Novák, ale znova se ulekl.

»Buď lžete, nebo to dřív tady tak chodilo.«

(Pokračování.)

Obrázky z Packa

Báseň F. Peřínky.

Z OKNA BYTU.

Den ze dne mívám okna otevřena
a s hůry hledím do zahrady malé,
chomáče květů sněhová jak pěna
v šavnaté trávě bělají se stále.

Stále ty střechy z břidlice se třpytí,
jak z bílé oceli by byly skuty,
a denně mohnu na návraš ztí
růzově jetel, olejky pruh žlutý.

Den ze dne vidím kláštera zdi šedé,
dvě bání, rovejšť kde křičí hejna,
táž modř se denně kolem všeho přede,
a ze všad vane nálada vždy stejná.

A stále, stále otrása mou duší
ten jednotvárný, věčný klepot stavů
jak vítr pavačinou na té hruši,
jež květy spouští na šecerou travu...

HORSKÁ POLE.

Svah příkrý... Sem tam obilisko chmudí,
Otrava jakás ve vzduchu kol dímá...
Vše zakrásle je, mdlé a choré všude,
bezbarvé, bledé... Stesk té tady jímá.

Ta křivá švestka nemá trocha žití...
A proužky mezi vyrudly už zcela...
Jen tam dole krvavý mák svítí,
a malá hrstka heřmánku se bělá...

A v okolí tom není trochy vane,
Pták ani nemluha se na ohněrnu.
Jen smutek, smutek... Ach, zde všecko stůně,
vše spáleno je žhavým dechem moru!

Ni barvy, štávy... Jenom mák ten hoří.
A člověku se tady čeho zželi —
má v srdci pláň tu, kterou nemoc morí,
i květ ten teplej, temně zkrvavělý...

II VLKOVA.

Jsi u lesa a přes vrcholy smrdí
zřít silnici, jak do vrchu se zvodá,
hrnčí vozík letem po ní hrčí,
a zdouvají se mračna prachu řádá.

Zrůš visku s topoly a prýto, škola,
svah modrý, drvoštep kde dríví rovná
neb smrkový kmen povaluje dolů...
A nálada kol dýchá nevyslovná:

Tam v pravo, jak by naproti šel tobě,
dřevěný smutný větrník se stmívá,
obrovská křídla v pradávě už době
mu polámala horská bouře divá.

A v tihlinách mu tráva žlutě zkrvátá,
car jakýs dlouhý se střechy tam vlaje,
nouť černých ptáků na bídu se slétá
a rvon se, křičí do širého kraje...

HŘBITOV ZA MĚSTEM.

Jen hroby, hroby s nápisy a kříži,
zelené přítmí, smutečnických vrb pruty
a černý mramor, v němž se věčně zhlíží
svítilný plamen, měsíček květ žlutý...

A z trávy časem vzletí motýl líně...
A ze všech koutů rezedy dech stoupá,
Tam sedý křížák na své pavědině
jak malá lebka umrtí se houpá.

Hle, na zeď světlé akáty se chylí,
zelený závoj břechtanu s ní splyva,
a sem tam stojí smutný anděl bílý,
jenž někým v dálku přes hroby se dívá...

A dáma jakás nedaleko dveří
se modlí pod stromem... Je krásná asi —
zřít jenom vlasy, jak je vánek čeří,
jak jantar žlutě, nekonečné vlasy...

CESTOU K JICHŮ.

Pruh silnice se táhne pod nebesy,
hle, její prach je všecok namodralý,
s prava i leva kynou vsi a lesy,
a oblouk myta rýsuje se v dál.

A dlouho nepotkáš tu duše živé,
jen plachta vozu v daleku se stmívá,
zas vsi a lesy — lesy, vsi jak dřive
a kury štrkují prada švestek křivá...

A konečně se cesta otevřela —
jsi v polích. Ze všad rovně řádky běží,
tu mák, tam jetel, tu se žito bělá...
A v pravo Tábor, Bradlec s modrou věží,

pruh Krkonoš se svítl. Ach, ta dálka!
Ten širý vzduch a zdravá vůně trávy!
A časem třikrát křepelka tu zalká,
neb vlaštovka ti šviane blízko hlavy...

PROCESSI.

Hle korouhev tu plápotavou,
to nekonečné processy!
Pod oblohou tak bílou, žhavou
jdou někým v dálku za lesy...

Jdou po červené úzké cestě,
a lesy, lesy do kola,
a zvony stále hučí v městě,
a korouhev ta plápolá...

A za lesy kdes modravými
už jejich přesň umírá —
a ja jdu někým v duchu s nimi,
jdu někým v dálku, do šira!

Jdu stále v poli světle bílém,
jdu v dálku, nebe nad hlavou —
jdu za neznámým velkým cílem,
za korouhví tou krvavou...

AKVAREL.

Obloukem mostu s ulice
už vidíš obrys hřbitova,
dál vzhůru podél silnice
se táhne cesta křivová.

A z leva tobě naproti
jdou tyče, dráty, koleje,
a z vlaku, jenž tu rachotí,
vlá teplej zápach oleje.

Květ šípku kolem polétá,
a celá cesta zdá se ti
růzovým sněhem poseta.
Na pozadí je viděti

baň kaple, jak ční do výšky —
K ní vonnou bílou idej
neslýšným krokem jeptišky
jak černé stupy krácejí...

VEČER POD KUMBURKEM.

To byla smutná nálada...
Sám šel jsem domů přes lada,
věž hradu modrá, strnula
se náhle z lesů vypnula.

Poslední nebes plameny
zbarvily sosen vrcholy,
a nad zarostlé hody
se roztáhl oblak červený.

A shasl... Pavuč našedlá
ty lesy pláně opředla,
vůz slabě hrčí za zdí,
A zvony dlouze plakaly,

a černé kavky od hradu
zdoluhavě táhly k západu,
kde slunce stálo v chvíli té
jak oko krví zalité...

Chodská svatba: Družba „vysázel nevěstě most“.
Original majetkem p. Bohuslava Friedlhafera na Král. Vyhoděch.
(Dle fotografie K. Bellmannův (Frax))